

Demontáž socialismu proběhla. Nyní by to chtělo demontáž evropeismu

- CZ24 News | 18. února 2024

EU: Červnové volby do Evropského parlamentu jsou velkou - a možná poslední - šancí na zásadní změnu fungování Evropské unie. K tomu je třeba jedině. Významné posílení těch politických sil, které považují současnou podobu unie za nepřijatelnou či ji dokonce vidí jako centrum zla a příčinu problémů, které se stále zvyšující se silou dopadají na obyvatele členských států.

Šance tu určitě je. Strany, sdružené ve frakci Identita a demokracie (ID) jako francouzské Národní shromáždění Marine Le Penové, italská Liga Mattea Salviniho, nizozemská Strana pro svobodu Geerta Wilderse, rakouská FPÖ či německá AfD ve svých zemích posilují voličský potenciál. Silně kritické hlasy vůči unii najdeme i v dalších frakcích, zejména u stran ze zemí střední a východní Evropy, jako maďarský Fidesz Viktora Orbána, polská Právo a spravedlnost Jarosława Kaczyńskiego. O slovo se hlásí také třeba severští Švédští demokraté či Praví Finové.

Bohužel k nim nelze zařadit českou ODS, která se pod současným fialovským vedením stala i kvůli koalici s europeistickými partajemi TOP 09 a KDU stranou, která přijala za svou pokrokařskou ideologii dnešního Západu. Odhodlává se pouze ke kritice jednotlivostí jako je odklad normy Euro 7 nebo podpora jaderné energetiky.

Babiš se na schválení Green Dealu podílel

Prapor českého euroskepticismu, tedy země, kde má EU mezi lidmi nejnižší popularitu z celé 27, tak budou držet opoziční SPD a ANO. Babišovo hnutí a zejména on sám se v posledních měsících dost zřetelně vymezují vůči zejména zelené politice, která je těžkou ranou pro průmyslové země, jakou je Česká republika.

Otázkou je, nakolik voliči tomuto obrácení kormidla uvěří poté, kdy europoslanci ANO hlasovali pro naprostou většinu zelených fantasmagorií a sám Babiš se na schválení „Zeleného údělu“ pro Evropu podílel. SPD, která kandiduje v koalici s pravicovou Trikolorou, zase trochu straší většinového voliče požadavkem referenda o vystoupení České republiky z EU, které si tento volič neumí a ani nechce představit.

Demontáž socialismu. Tu potřebujeme i dnes ve vztahu k unii

Nicméně česká zkušenost může být po případném úspěchu euroskeptických politických subjektů dobrým návodem pro další postup. Počátkem devadesátých let jsme zažili ekonomickou, politickou a kulturní transformaci země, tedy zásadní změnu ve všech oblastech života společnosti a fungování státu. Její hlavní architekt, tehdejší ministr financí Václav Klaus, ji v titulu jedné své knihy z roku 1992 nazval „Demontáž socialismu“. Tu přesně potřebujeme i dnes ve vztahu k unii. Zásadní demontování všech politik, které byly uměle a zbytečně předány Bruselu bez toho, že by jejich naplňování přineslo na celoevropské úrovni zřejmé benefity. Většinou je tomu přesně naopak.

Celoevropských externalit je minimum a soustavný přenos kompetencí na unijní orgány je diktován pouze snahou evropské progresivistické liberálně demokratické levice vytvořit konečně evropský

federalistický superstát. V něm se dosavadní národní státy stanou pouhými provinciemi bez suverenity s naprosto zbytkovými pravomocemi. Jediné, co se jeví jako smysluplné, je zachování jednotného evropského trhu, který je však třeba přesně podle „klausovské“ transformace desubsidizovat. Tedy odstranit haldy „evropských“ dotací, subvencí, grantů a dalších všemožných pokřivení trhu.

Uzavřením unijních institucí by se zjistilo, že nikomu nechybí

Evropa by tak nejspíš rychle zastavila své dlouholeté zaostávání za zbytkem světa a celý Západ by se mohl vrátit na vzestupnou trajektorii, z níž se sám dobrovolně kroky současných politických vládců shodil někam k nekonečné stagnaci a opakujícím se krizím. Jeden rozdíl tu ale oproti české transformaci je. Vedle poměrně snadnější demontáže komunistických institucí bylo třeba složitě konstituovat instituce nové. To u unijních není třeba.

Jejich uzavřením by se lehce zjistilo, že buď nikomu nechybí nebo jejich činnost bez problémů zastanou ty na národní úrovni. Jediným problémem by bylo, co s hypertrofovanou evropskou byrokracií. I to má řešení. Menší část by pohltily instituce jednotlivých států a zbytek by si mohl zkusit, jak se žije v soukromé sféře bez stabilních vysokých unijních platů a dalších výhod, jako je třeba pravidelný přísun viagry pro pánské osazenstvo. Určitě by to prospělo nejen jim, ale celému pracovnímu trhu.

AUTOR: Václav Musílek

[ZDROJ](#)